

previdna in nisem pomislila, kaj porekó njegovi stariši, oh, žal, da nisem poslušala svarjenja svoje vesti! Zakaj stariši njegovi ga kar nagloma prisilijo, da vzame drugo, bogato nevesto, jaz pa sem ostala v nesreči in sramoti, ki mi je kot grozna kazen ostala od prejšnjih nâd. O koliko sem takrat prestala! Oče in mati sta se hudovala, ljudje so me zasramovali in zaničevali ter kazali s prstom za menoj, kamor sem šla. Najbolj so me pa sovražili stariši in žena tvojega očeta. Po nekoliko grozno bridkih letih, katere sem preživela doma s teboj, sklenem preseliti se kam daleč od svojega rojstvenega kraja. Povem to tudi tvojemu očetu. On je bil zadovoljen, in mi je dal denarja, kolikor je mogel, in prišla sem s teboj v ta kraj.«

»In še živi moj oče?«

»Tega ne vem. Nikdar nisem vprašala nič o njem, in tudi on ne vé, kje sem, ker nisem nikdar sporočila domov o sebi. Za-me je mrtev, kakor sem jaz mrtva za svet, razven za-te.«

»Oh, nesrečen sem, nesrečen!«

»Sin, ne obupaj! Vem, da me Bog kaznuje in tudi tebe tepe zaradi mene, toda odpustil mi bode, saj je usmiljen. S potrpljenjem prenašajva nesrečo, prav s tem si od Boga izprosiva milost. Sin moj, utolaži se!«

»Oh, mati, najrajši bi nehal živeti!«

»Jaz nesrečnica! Oh, zakaj sem ti povedala?«

»Mati ne tarnajte! Bolje, da ste mi povedali sedaj, kakor pozneje.«

»Kaj pa nameravaš sedaj?«

»Nič! vendar, ako mi ne bode obstati tu, pojdem v novi svet poskušat srečo!«

»Le pojdi spat in služi Pečarja pridno, kakor si ga doslej! Bog lahko vse prav obrne.«

»Oh, mati, pozabiti ne bodem mogel!«

»Moraš, pozabiti moraš in udati se. Ako ne gre, ne gre. Spomni se, da ne moremo zahtevati vedno tiste sreče, katero si želimo. Če ti ne dadó Samovčanove, pustiti jo moraš in pozabiti. Ali si hočeš glavo razbiti, ali hočeš še bolj nesrečen biti?«

»Oh, ako bi imel denar!«

»Denar, denar! Kar imam, vse ti dam, ako hočeš, a bojim se, da toliko ne bode zadoščalo!«

»Oh, mati! . . .«

»Idi počivat in pozabi vse. Lahko bodeš drugje srečnejši. Saj ni sreča samo na Samovcu. Sedaj pa lahko noč, Lovro.«

»Z Bogom, mati!«

Žena je navlašč hitreje končala razgovor, češ, polagoma ga bode pomiril in ozdravil čas, zdravnik za vse take rane. Zapahnila je duri, upihnila luč in zlezla na posteljo. Ker ni mogla takoj zaspati, molila je za srečo svojega sina, dokler ji nista ustnici obstali.

Lovro je šel na hlev, kjer je imel na senu svojo rjuho. Del je suknjo pod glavo in je kmalu zaspal. To je bilo najbolje tolažilo.

(Dalje.)

Daj mi pesmij!

V svitu zôre zlate
Jutro se poraja,
V tožnih mojih prsih
Misel mnoga vstaja.

Čustva v duši skrita
Vró mi v harmonijo.
Prešlih dnij spomini
Z jutrom se mladijo . . .

Daj mi pesmij zôrnih,
Jutro pomladanje,
Da spomine, čustva
Nemo vlijem vanje!

M. O.

